

Kő-Szabó Imre

Alkotói úr

Csabai Csaba elhatározta, hogy ettől a naptól nem a száját tépi, meg óhajtozik egy remekműre, mint legtöbb magát írónak valló „kolléga”. Hanem belecsap és megírja élete nagy művét, egy olyan regényfélét, amely róla, barátairól és a környezetéről, az itteniek bújáról, bajáról, meg minden egyébről szól majd. Mert a panelben élőkrol, még nem született egy jó mű, de majd ő most megmutatja. Azért érzett erőt magában ehhez, mert tényleg felismerte mostani – „Isten adta” – lehetőségét, hiszen az ujja mozgatja a tollat, csak úgy, függetlenül, mindentől. Mégpedig olyan módon, hogy sokszor nem is kell irányítania, jön minden úgy és ráadásul nagyon reális hangnemben. Ez a realitás sokszor olyan kegyetlen, hogy ő maga is, megszeppent rajta.

Mondta is Ágotának a feleségének, hogy berendezkedik a kisebbik szobába. Ez lesz az ő írói munkaszobája és írni fog. Még napi penzumot is megszabott magának, az legyen négy vagy öt oldal. Maga elé tette a papírt és nézett rá. A szemét hol a papírra, hol az ujja köré fogott tollra irányította, de azt tapasztalta, hogy a papíron nincs egy sor sem, az ujja, pedig csak mereven szorítja az íróeszközt, nem csinál semmit. Ahogy így szuggerálta a papírt, egyik ablakból berobbant Araczkai Laci hangja, egy magnóról. Olyan erővel szólt, hogy ettől még jobban lebénult. Eddig nem is figyelt ezekre a környezeti hangokra, de mostantól felerősödött minden. A zajról, a zenéről eszébe jutott, hogy itt a lakótelepen csendről, nem is lehet beszélni. Talán éjszaka, olyan holt periódusról, mint a hajnali kettő-három közötti időszak. Ő rendszabályozná ezeket a dolgokat, de tudta, hogy ő maga kevés, mint erdőtüzhöz a vízipisztoly. Itt zajlik az élet, az egyik lakásból teljes erővel énekel a magnóról Korda György, a másikon a részeges Koltai kergeti a feleségét, a harmadikon a vasutas veri a gyerekeket. Aztán másnap csak az a különbség, hogy felcserélődnek a hangok. Ekkor jutott eszébe Csabai Csabának, hogy amikor beköltöztek erre a paneltelepre, alig tudták megszokni ezt a zajt, csak egyszer volt csend, amikor egyik vasárnap reggel Tóth Valéria tanárnő, kihasználta az átmeneti szünetet és lemezjátszójára feltette Beethoven II. szimfóniáját. Az első úgy látszik elkeveredett. Aztán, inentől kezdve, kisebb megszakításokkal, olyan jó közepes decibellel, végig hallgatta a nagy muzsikust, mint a kilenc szimfóniáját. Ez este nyolcig tartott. Az egész telep, azon a napon, ezt hallgatta. A többiek szinte lemerevedtek. Még Németh Lehel, sem mert megszólalni. Az értő füleknek ez egy zenei nap volt, a botfüleknek – néma, döbönt, szünet. Meg sem mertek püssenni, még annyira sem, hogy azt a kicsi zörgést, ne tán, talán, nesznek lehetne nevezni.

Csabai Csaba úgy érezte és bosszankodott is miatta, hogy a merev ujja most olyan, ahogy itt szorongatja azt a Pax tollat, melyet a kislány szobájából hozott, mintha gipszbe tették volna. Ezt az ujjat, kezdetben olyan nagyra becsülte, még meg is lepődött különleges működésén, most nem akart szuperálni. Sőt, még tehetséget is tulajdonított neki, mert volt olyan időszak, amikor szinte tőle függetlenül írt és Csabai Csaba által el sem képzelt ötletekkel, fűszerezve.

Bosszantotta ez a passzivitás, mert már gondoltban jobbnál jobb történetekkel akart előrukkolni. Hiszen ez a közel negyven év, számára is sok élményt hozott, melyet ő maga vagy éppen környezete szenvedett el, vagy átélt. Gondolt itt például Budai Gézára, akivel a Bingóban, egy presszóba ismerkedett meg. Nagydarab srác volt, birkózó, de békés természetű. Néha kérték meg, hogy egy-egy hóbörgöt penderítsen ki az utcára. Ott tengett-lengett, aztán egy diszkóba megismerkedett egy fiatal tanárnővel, elvette feleségül. Az apósának vidéken varrodája volt, neki meg kamionra jogsija és ő lett a családi vállalkozás sofőrje. Hetente vitte a portékát Németországba, hozta az anyagot. Két év után, mikor visszajött és megállt a Bingó előtt egy szürke Audival, őt egy mázlista befutónak nevezték el.

Vagy ott van a Tomi története. Az apjának több holdas gyümölcsöse van és borban „sántikált”, már, mint keverte és kannásította. Ő biztosan ismerte azt a mondást: Amiből lekvárt lehet főzni, abból pálinkát is! Aztán elkapták a fináncok, de Tomi apja öreg is volt, meg beteg, így ő nem vállalhatta az eljárásokat, tárgyalást, meg a kiszabott másfél évet Baracsán. Helyette, fia Tomi

ugrott be. Egyetemet végzett, a végrehatási intézetben raktáros volt, ő felelt a rabok tiszta gatyájáért és a végén a fater, mikor kijött a sittről, adott neki 15 milliót. Nem is volt ez egy rossz havi fizetés. Vett belőle itt a telepen egy panelkéglit és az óta, éli az életét. Élvezd az életet, ha már mást nem tehetsz!

A harmadik történet, amely szintén paneltörténet. Volt egy fickó, aki mechanikai műszerész volt egy gyárban. Ezt a gyárat az erős hullámú privatizáció során, mikor eladtak mindent, hidegre szerelték, ő az utcára került. Ténfergett jobbra-balra. Először, ameddig jó idő volt a játszótéri sakkozókhoz ült le, gibicnek. Aztán bejött az ősz és beszorult különböző kocsmákba. Nem volt ívós gyerek, illendőségből kért egy laza kisfröccsöt és nézegette a játékgépeken szenvedők, lélegzet utáni kapkodását. Ez főleg akkor volt, ha nem nyertek, újból és újból zsetont nyomtak a gépekbe, azok meg jó étvággal, csilingelve elnyelték. A játékosoknak ilyenkor, még a lélegzetük is elállt. Kitartóan figyelte őket és kezdte bosszantani az, amikor az ipse megfogott a forgó gépen két Bárt, vagy két Szívet, két Citromot, de a harmadik ahhoz, hogy a gép tejeljen, a delikvensnek nem sikerült. Egy csendes napon ő is megpróbálta és arra jött rá, hogy érzék, meg jó szem kell ehhez. Ha ez megvan, akkor a gépet akkor állíthatja meg, amikor csak akarja. Most már biztosan tudta: ... ha a padlón vagy, nézz körül és szedjél föl onnan valamit! Aztán következett egy kis gyakorlás és a játéktermesek egy idő után felkérték, hogy náluk ne próbálkozzon, mert a gépeket sikerrel, kifosztotta.

A negyedik történet, hogy csak most hamarjába négyet meséljen el, amelyről még Csabai Csaba sem hallott, hogy egyáltalán ilyen is létezik. Ott a közelükben lakott a Zsuzsika. Nem több, harminc évesnél, most vált el a részeges férjétől. Családjuk nem volt. Ott lődörgött a játszótéri homokozó körül, nézte a kis gyerekeket. Biztosan fellángolt benne az anyai ösztön. Egyik nap megjelent ott egy jól öltözött fickó. Óhéber szövege volt, attól még a száraz fa is kivirágzott volna. Mobil telefonba utazott. Zsuzsikának is kínált egy készüléket, benne volt egy bőr tokba. Meg is tetszett neki, aztán nyélbe ütötték az üzletet, oly annyira a nyelébe, hogy Zsuzsika még a lakására is felvitte. Teltek a napok és egyre másra megszólalt a telefon és tele volt vágyakozó suttogással, egy-egy éjszaka, summás ajánlatával. Akkor lepődött meg a legjobban, amikor Németországból jött egy kimerítő SMS és jól fizető sexmunkát ajánlottak. Kiderült, hogy a levetett telefon egy konzum hölgyé volt. Zsuzsika, pedig néha már komolyan kezdett gondolkodni, hogy kipróbálja az ősi mesterségnek ezt a válfaját.

A történetek érdekesek voltak, de az írás nem akart menni. Pedig Csabai Csaba ismert egy kínai mondást, amely szerint a – tízezer mérföldes utazás is egyetlen lépéssel kezdődik. Ezt a lépést kellene megtennie. A múltkor Nagy Józsi mondta neki, amikor az írói munkáról beszélgettek, hogy Csaba jegyezd meg: - A siker titka az őszinteség, ha már ezt is színlelni tudod, befutottál!

***